

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. május 15.

Kedves Testvérek!

Ma arról a tevékenységről szeretnék beszélni, amellyel a Szentlélek vezeti az Egyházat és vezet mindannyiunkat az Igazság felé. Maga Jézus mondja a tanítványoknak: a Szentlélek „bevezet majd titeket teljes igazságba” (*Jn 16,13*), mert Ő „az Igazság Lelke” (vö. *Jn 14,17; 15,26; 16,13*).

Olyan korszakban élünk, amely szkeptikus az igazság iránt. XVI. Benedek pápa sokszor beszélt a relativizmusról, arról a szellemi irányzatról, mely szerint nincsenek végső igazságok, és az igazság attól függ, hogy mi mit gondolunk vagy mit akarunk. Fölmerül a kérdés: létezik-e „az” igazság? Mi „az” igazság? Képesek vagyunk-e megismerni? Meg tudjuk-e találni?

Eszembe jut a római helytartó, Poncius Pilátus kérdése, amelyet akkor tett fel, amikor Jézus kinyilvánította küldetésének mély tartalmát: „Mi az igazság?” (*Jn 18,37–38*.) Pilátus nem fogta föl, hogy „az” Igazság áll előtte, képtelen volt meglátni Jézusban az igazság arcát, amely Isten arca. És mégis, Jézus az: az Igazság, aki az idők teljességében „megtestesült” (*Jn 1,1.14*), eljött közénk, hogy megismerjük őt. Az igazság nem bogáncsként akad ránk, hanem találkozik velünk. Nem birtokolható tárgy, hanem találkozás egy személlyel.

De ki az, aki megadja nekünk a felismerést, hogy Jézus „az” igazság Szava, az Atya Isten egyszülött Fia? Szent Pál tanítja, hogy „senki sem mondhatja: »Úr Jézus!« csak a Szentlélek hatására” (*IKor 12,3*). A Szentlélek, a feltámadt Krisztus ajándéka az, aki felismerteti velünk az Igazságot.

Jézus Vigasztalónak nevezi őt, aki segítségünkre jön, aki mellettünk áll a megismerés útján. Jézus az utolsó vacsorán biztosította tanítványait, hogy a Szentlélek meg fogja tanítani őket mindenre azzal, hogy eszükbe juttatja mindazt, amit mondott nekik (vö. *Jn 14,26*).

Hogyan tevékenykedik tehát a Szentlélek életünkben és az Egyház életében, hogy elvezessen bennünket az igazságra? Mindenekelőtt emlékeztet és belevési a hívők szívébe Jézus szavait, és e szavak által Isten törvénye – ahogyan ezt az ószövetségi próféták megjövendölték – íródik a szívünkbe és válik döntéseink alapjává, vezetőkkel a tevékenységeinkben és életünk elvévé. Megvalósul Ezekiel nagy próféciája: „Megtisztítalak benneteket minden gonoszságtokból, és minden bálványotoktól. Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek (...), a lelkemet oltom belétek, és megteszem, hogy parancsolataimban fogtok járni, és ítéleteimet megőrzitek és megteszitek majd” (*36,25–27*). Mert a bensőnkben fakadnak a tetteink, a szívünknek kell megtérnie Istenhez, és a Szentlélek formálja át a szívünket, ha kitarulunk előtte.

A Szentlélek, ahogyan Jézus ígérte, bevezet bennünket „a teljes igazságba” (*Jn 16,13*); nem csak a Jézussal, az Igazság teljességével való találkozásra vezet el, hanem „bevezet” az Igazságba, egyre mélyebb közösségre vezet Jézussal, azáltal, hogy megadja nekünk az

isteni dolgok megértését. Ezt a saját erőinkkel képtelen vagyunk elérni. Ha Isten meg nem világosítja bensőnket, egész kereszténységünk felületes marad.

Az Egyház hagyománya tanítja, hogy az igazság Lelke úgy tevékenykedik a szívünkben, hogy fölébreszti benne a „hitérzékét” (sensus fidei), amely által, mint a II. Vatikáni Zsinat mondja, Isten népe a Tanítóhivatal vezetésével tévedhetetlenül ragaszkodik az áthagyományozott hithez, helyes ítélettel elmélyíti és egyre jobban alkalmazza azt életben (vö. Lumen gentium 12. p.)

Tegyük fel magunknak kérdést: nyitott vagyok-e a Szentlélek tevékenysége előtt? Kérem-e, hogy adjon nekem világosságot, tegyen érzékenyebbé Isten dolgai iránt?

Naponta kellene imádkozunk: „Szentlélek Úristen add, hogy a szívem nyitott legyen Isten Igéje előtt, legyen nyitott a jóra, legyen nyitott Isten szépségére minden nap!”

Szeretném valamennyiőtöknek feltenni a kérdést: Hányan imádkoznak közületek minden nap a Szentlélekhez? – Valószínű csak kevesen. De teljesítenünk kellene Jézus kívánságát, és minden nap kérnünk kellene a Szentlelket, hogy nyissa meg a szívünket Jézus előtt.

Gondoljunk Máriára, aki „a szívében őrizte mindezeket az igéket és el-el gondolkodott rajtuk” (Lk 2,19.51). A Szentlélek hatására történik és erősödik az Ige és a hit igazságainak befogadása, hogy életté váljanak. E tekintetben is tanulnunk kell Máriától, el kell tanulnunk tőle „igen”-jét, a feltétlen készségét, amellyel befogadta életébe Isten Fiát, aki fogantatása pillanatában átformálta az életét.

A Szentlélek által vesz lakást bennünk az Atya és a Fiú: neki köszönhetően élünk Istenben és Istenből. De valóban Isten éltet bennünket? Mi mindennek adok elsőbbséget Vele szemben?

Kedves Testvérek! Szükségünk van rá, hogy elárasszon bennünket a Szentlélek fényessége; hogy bevezessen bennünket Isten igazságába, aki életünknek egyetlen Ura. Most, a hit évében gondoljuk meg, hogy konkrétan tettünk-e valamit azért, hogy jobban megismerjük Krisztust és a hit igazságait azáltal, hogy olvassuk a Szentírást, elmélkedünk róla, tanulmányozzuk a Katekizmust, következetesen járulunk a szentségekhez.

Ugyanakkor azt is kérdezzük meg magunktól, hány lépést tettünk annak érdekében, hogy a hit irányítsa egész életünket? Nem lehetünk „egy időre”, csak bizonyos időszakokban, bizonyos körülmények között, csak bizonyos döntéseinkben keresztények. Mindig kereszténynek kell lennünk! Totálisan!

Krisztus igazsága, amelyre a Szentlélek tanít, s amit ő ajándékoz nekünk, mindig és teljesen érinti mindennapi életünket. Hívjuk őt segítségül gyakrabban, hogy vezessen Krisztus tanítványainak útján. Hívjuk segítségül minden nap. Ezt javaslom: Hívjuk segítségül minden nap a Szentlelket, s akkor a Szentlélek egyre közelebb visz bennünket Jézus Krisztushoz.